LOREDANA A. ȘTIRBU

CĂLĂTORIE ÎN REGATUL CUVINTELOR CAMELEON

Postfață de Artur Silvestri: „Scurte sonate de pian“

CARPATHIA PRESS — 2007

CARPATHIA PRESS, 2007
str. Școala Herăstrău nr. 62, sector 1
București, România, cod 014146
E-mail: **carpathia.press@gmail.com**
Tel/fax: **004-021-317.01.14**
ISBN: **978-973-7609-27-4**

Colecția „Primul cuvânt“ apare în cadrul unui program „ARP – Asociația Română pentru Patrimoniu“ și conține exclusiv volume de debut ale scriitorilor români, indiferent de genul în care aceștia se exprimă; ea a fost inițiată în august 2007 de Artur Silvestri și va continua să apară sub îngrijirea acestuia, completându-se cu titluri noi publicate în urma unei selecții atente întreprinse în mod constant. Colecția publică anual cinci volume de debut alese dintre cele prezentate de autori sau alcătuite la cererea coordonatorului colecției.

Coperta colecției reproduce o imagine după un tablou al marelui pictor basarabean Nicolae Guțu.

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**
Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

SUNT BINECUVÂNTATĂ

Aveam 8 ani când am făcut prima călătorie în Regatul Cuvintelor. Atunci am descoperit prima dată universul lor miraculos si rătăcind in lumea lor am scris prima mea poveste. Apoi, în timp, alte și alte plăsmuiri ale minții mele s-au întrupat chiar dacă a fost vorba despre iubire, deznădejde, pasiune, tandrețe sau pur si simplu despre emoțiile pierdute ale copilăriei. Trebuie doar să le-o cer, să le rog. Atingerea mea le dă puterea de a se metamorfoza, adaptându-se la nevoile mele de a transmite altora patima aceasta a mea. Au darul acesta de a se transforma cameleonic, înfiorându-se odată cu mine, iubind si urând, au darul acesta de a transmite tot ceea ce simt. Frânturi din viețile altora, din viața mea iau ființă și se înșiruie pe colile albe.

Arta se naște din ele și lumea mea este datorită lor altfel, diferită, plină de savoare..

„Cuvintele cresc, descresc și mor. Locuiesc pe insule și munți, pe șesuri,călatoresc pe ape. Există o civilizație a cuvintelor, așa cum există o civilizație a materiei organizate in cristale“ *(Nichita Stănescu. – Despre cuvinte și limbaj).*

Și în toată această dulce nebunie a scrisului îmi amintesc mereu de prima mea călătorie.

Sunt binecuvântată.

LOREDANA ȘTIRBU

AGATHA

„Orologiul, ploaia-n urmă/Și cu inima-ntr-un ritm /
Bat secundele ce-n turmă/Neîncetat au tot murit“
Tudor Arghezi

Stăteam amorțită pe locul meu din vagonul Intercity, afară ploua mărunt, o zi de toamnă nu tocmai pe gustul meu, dar situația era de așa natură încât nu era cazul să mă plâng. Cu o săptămână înainte nici nu îmi trecea prin minte că voi călători. Sincer, nu îmi era dor de București, în sufletul meu am fost întotdeauna o provincială. Nu îmi este dor de aglomerația și agitația unui mare oraș, poate doar de parcurile lui încărcate de istorie și parfumul poveștilor de dragoste.

Toată perioada pe care am trăit-o în București a fost, după spusa Agathei, o perioadă de acomodare. Străduania mea de a face față schimbării majore pe care o trăiam era o sursă inepuizabilă de comentarii și înțepături ironice, nu mă ierta niciodată când făceam o gafă. Îi plăcea să mă pună în situații inedite, urmărindu-mi reacția. De-a lungul timpului, prietenia noastră a avut o evoluție ciudată, uneori stranie. Dar mereu un fir magic ne conducea inevitabil una spre cealaltă. Cu mulți ani în urmă am întâlnit-o în fața avizierului din incinta facultății. Nu știu ce a făcut-o atunci să îmi vorbească, poate aerul de copil speriat pe care știu că îl aveam; oricum, de atunci destinele noastre s-au împletit mereu.

Au trecut zece ani de când am văzut-o ultima oară pe Agatha și acum urma să o revăd. Eram foarte curioasă să aflu de ce mă chema, mi se părea ciudat că îmi telefona după atâta timp. Acum zece ani când am părăsit Bucureștiul ne promiteam una celeilalte că vom păstra legătura, dar de atunci am mai vorbit o singură dată. Acum patru zile, marți pe la ora 17 a sunat telefonul, era Agatha, avea aceeași voce caldă, ușor răgușită, din cauza fumatului. Discuția noastră a fost aceea a unor prietene vechi care nu s-au revăzut de o săptămână. Nu m-a mirat asta pentru că o știam pe Agatha, aborda întotdeauna lucrurile foarte superficial.

— Trebuie neapărat să te văd, Mara. Te rog să vii până la București. Te voi aștepta la gară. Te rog, e foarte important pentru mine. Vii? Am acceptat imediat, fără să mă gândesc. Abia

după ce am închis telefonul m-am întrebat ce m-a făcut să nu ezit.

— Am ajuns în sfârșit. Se văd peroanele.

Glasul doamnei de alături mă trezește din reverie și mobilizată de agitația din compartiment îmi adun încet lucrurile, poșeta și geanta de voiaj. În timp ce trenul intra în gară, o caut cu privirea prin mulțime. O zăresc: e acolo, într-un palton elegant, verde ca și ochii ei. Mă întâmpina cu o explozie de bucurie.

— Doamne, nu credeam că vei veni, sunt foarte fericită că ai făcut-o.

M-a îmbrățișat cu o căldură care m-a surprins. Nu era în firea ei să fie atât de explozivă în sentimente. Îmi târâi geanta de voiaj refuzând ajutorul hamalilor și o urmez observând privirile care rămân ațintite cu admirație în urma ei. Parcă e un magnet umblător, e frumoasă și elegantă. Întotdeauna a fost o femeie sofisticată. Luăm un taxi. Nu mă miră deloc; deși are carnet, Agatha nu conduce.

„O doamnă nu conduce, are șofer, sau în cel mai rău caz ia un taxi.“ La început m-au mirat ciudățeniile astea, apoi am descoperit că multe erau doar o fațadă, care ascundeau exact contrariul. Îi simt privirea. Nu mă sâcâie cu întrebări, mă observă atent, timpul nu m-a iertat nici pe mine, m-am schimbat în multe privințe, dar mai ales în modul de a privi viața.

Și iată-mă acum, după atâția ani, din nou acolo, retrăind aceeași senzație de acum 14 ani, pe aceeași stradă liniștită mărginită de castani uriași, un *deja-vu* care îmi zbârlește părul. Neschimbată, vechea casă boierească cu geamuri înalte și camere la fel, cocoțată pe un delușor înconjurată de stejari și nuci impresionanți prin dimensiuni, avea vizibil nevoie urgentă de reparații, vopseaua de la geamuri și uși era scorojită, tencuiala crăpată și căzută pe alocuri. Un drum pietruit ducea de la poarta principală până sus la ea. În jur totul era sălbatic și neîngrijit. Cândva aici fusese o grădină frumoasă cu alei mărginite de *garduri vii* tunse artistic, cu trandafiri, begonii, petunii, un chioșc înecat în caprifoi și trandafiri agățători. Acum totul era o ruină. Anii de prosperitate ai familiei Buzescu apuseseră demult.

De când am intrat pe strada ei a devenit neobișnuit de tăcută. A privit și ea în jur.

— Da, știu arată groaznic, e foarte tristă casa asta acum.

Apoi cu o notă de voioșie în glas m-a împins:

— Vino, haide. Să vezi se va bucura și mama. Hai!

M-a prins cu putere de mână, târându-mă după ea. Am simțit că îmi vâjâie capul, Agatha mă avea din nou în puterea ei la fel ca în trecut.

În salonul imens cu mobilă veche stăruia un aer închis, lângă o măsuță din furnir de nuc doamna Lizy aranja câteva fire de trandafiri albi într-o vază. Când Agatha a deschis vijelios ușa, doamna a întors capul mirată.

— Mamă uite cine a venit, Mara! Ai văzut? Nu credeai că va veni. S-a repezit la mama ei sărutând-o fugar pe un obraz.

Doamna Lizy s-a apropiat de noi, mi s-a părut îmbătrânită, avea întipărită pe față o tristețe care m-a speriat.

— Deci ai venit până la urmă… a murmurat încet. Mă bucur să te văd, Mara.

Nu am apucat să conversez căci Agatha mă trăgea pe scări în sus spre camera mea. Aceea era camera unde dormeam eu de obicei și am putut constata că era neschimbată; același pat franțuzesc cu o cuvertură de dantelă îngălbenită de vreme, scrinul, dulapul până și covorașul din fața oglinzii era același. S-a așezat pe pat apoi a privit în jur absentă.

— Am lăsat totul la fel. Nu am schimbat nimic de când ai plecat. Se uită la ceasul delicat de la mână și oftă. Te las acum, știi că mamei nu îi place să întârziem. Cinăm ca de obicei, sper că nu ai uitat? M-a privit șmecherește pe sub gene.

I-am zâmbit.

Afară se întuneca și am aprins lumina. Am deschis ușa care dădea într-un mic balcon și am privit grădina. În mintea mea priveliștea pe care o știam era alta dar realitatea m-a copleșit. De sus dezastrul în care se afla familia lua amploare, totul era în paragină. Zărind tufele de trandafiri mi-am adus aminte câtă grijă avea de ele Tase. Bătrânul Tase precis se răsucește în mormânt știind în ce hal e grădina lui. Și nu știu de ce, m-am gândit apoi la Andrei. Oare ce mai face? Brusc am avut o senzație de angoasă. Am intrat în camera care acum mi s-a părut cumplit de goală. De pe un perete mă privea surâzătoare chipul unei vânzătoare de liliac, știam tabloul, fusese pictat acum vreo sută de ani de o mătușă a Agathei. M-am îmbrăcat pentru cină și am coborât în salon. Masa lungă de 12 persoane, semăna cu o corabie

abandonată de echipaj. Agatha și doamna Lizy mă așteptau vorbind în șoaptă.

— Vino, te așteptam.

Vocea veselă a Aghatei contrasta cu atmosfera sumbră și a fost ca un duș rece care a alungat fantomele. Toată perioada cinei, Agatha a încercat să învioreze atmosfera, ne-am amintit întâmplări din facultate, de foști colegi și profesori.

Doamna Lizy ne privea atentă și încet, încet privirea i s-a însufleți. A început să participe la conversație amintindu-ne câte un amănunt pe care îl uitasem, până la sfârșitul mesei râdeam cu lacrimi. Masa nu mai părea atât de goală, lumina candelabrului de cristal era caldă și atmosfera nu mai era rece și tristă. Ne-am dus la culcare târziu și am adormit cu sentimentul că o parte din trecutul meu se întoarce.

* * *

A doua zi m-am trezit destul de dimineață și nezărind pe nimeni am ieșit în grădină. M-am așezat pe o băncuță sub o boltă de struguri copți. Așa miroase probabil în țara lui Dionysos sau așa îmi imaginam că ar trebui să miroasă. Noaptea îl visasem pe Andrei. Nu mai știu exact despre ce era vorba în vis dar mi-a rămas foarte vie în minte atitudinea lui protectoare față de mine. De după cotul casei l-am zărit venind pe tatăl Agathei; Alecu Buzescu se plimba sprijinit de un baston și m-a impresionat cât de mult se schimbase. Era foarte îmbătrânit și părea total neputincios. Bărbatul acesta nu mai semăna deloc cu cel de acum 14 ani. Atunci l-am întâlnit când am venit prima dată la vilă. Agatha mă invitase la ei pentru sfârșitul de săptămână: stăteam pe terasă și mâncam înghețată, era vineri după amiază și atunci am văzut venind spre noi un bărbat înalt, elegant; se apropia de 60 de ani dar părea mai tânăr. Agatha m-a prezentat cemonioasă iar el mi-a sărutat mâna, declarându-se plăcut impresionat mai ales, spunea el pentru că o parte din familia lui își avea rădăcinile în Ardeal. M-a impresionat atunci atât la el cât și la Agatha eleganța înnăscută a gesturilor și lucrul acesta mi s-a părut ceva extraordinar pentru că nu am mai regăsit-o la nici un cunoscut de al meu.

— Bietul tata. A decăzut atât de mult. Nu a mai rămas nici urmă din marele avocat. Nu m-am întors. Agatha stătea

aproape de mine. Îi simțeam căldura corpului și a palmelor lipite de umerii mei.

— Da, am murmurat, este foarte schimbat.

— Se chinuie pe el și mai ales ne chinuie pe noi văzându-l în starea asta. Are rare momente de luciditate, abia mai înțelegem ce spune.

— Agatha, de ce m-ai chemat? M-am întors spre ea așteptând un răspuns. Vocea îmi tremura, simțeam că ceea ce voi auzi mă va face să sufăr. S-a așezat alături de mine pe băncuța de piatră.

— Acum un an de zile am făcut un control de rutină. Am descoperit atunci că eram bolnavă, foarte bolnavă. Aveam leucemie. Am urmat apoi tratamente peste tratamente, unele au fost groaznice. Apoi o perioadă m-am simțit mai bine și am crezut că am scăpat. Ma înșelam însă amarnic. Dumnezeu avea alte planuri cu mine. Adevărul este că numai am nici o șansă, a continuat fără emoție în glas, nu se mai poate face nimic. Oricum m-am resemnat am încetat să mă mai cramponez inutil de speranță. Îți spun toate astea ca să înțelegi că nu am nevoie de compătimire și de toate lucrurile celelalte care mi s-ar părea penibile oricum în acest moment…

M-a cuprins o tristețe copleșitoare, nu știam ce să îi spun sau cum să reacționez. Îmi simțeam ochii grei de lacrimi și am plâns fără să mă pot opri. M-am cuibărit la pieptul ei. Agatha mă mângâia pe păr liniștindu-mă.

— Nu mai plânge eu am plâns prea mult și nu mai am lacrimi, cred că Dumnezeu mă pedepsește pentru păcatele mele. Știi, nu te-am chemat doar ca să te văd pentru ultima oară, ci ca să îmi cer iertare. Te-am trădat într-un fel pe care l-am regretat apoi tot timpul.

Am ridicat capul și am privit-o. Ce voia să spună? Nu înțelegeam.

— Andrei? Mi-a venit pe buze numele lui fără să știu cum. Instinctiv am știut că despre el e vorba.

— Mă măcina asta, să știi. Acum recunosc… te invidiam. Eram îndrăgostită de el. Foarte îndrăgostită. Ghinionul meu a fost că el te iubea pe tine și că avea principii pe care eu nu le înțelegeam. Cu cât mă respingea cu atât îl doream mai mult. Câteva clipe am ascultat-o și nu puteam să înțeleg, vorbele ei

treceau pe lângă mine fără să le prind înțelesul, apoi încet, încet din nebunia aceea am reușit să pricep și i-am vorbit abia reușind să îmi găsesc cuvintele.

— Nu am știut. Nici măcar o clipă nu m-am gândit la asta, fiecare întâlnire dintre voi era un război. Tremuram de fiecare dată când știam că vă întâlniți.

— Da, știu. Apoi ce s-a întâmplat a fost un dezastru. Nenorocirea a fost că la petrecere te-ai simțit rău. Acela a fost momentul pe care îl așteptam. L-am vânat toată seara, i-am făcut avansuri tot timpul. Parcă îl văd, era atât de frumos, mă fulgera cu privirea de fiecare dată când se simțea amenințat și apoi îi era frică să nu observi. Trecusem cu nerușinare de orice limită de prevedere. Toți au observat că încercam să îl cuceresc nu conta că aveam să pierd, eram prea orbită și proastă să văd mai departe.

— Acum în sfârșit îmi dau seama de ce ai fost așa de grijulie cu mine, acum înțeleg de ce ai insitat atât să rămân și de ce el a fost atât de crispat.

— Vreau să termin de povestit, oricât de mult m-ar durea, e ultima mea șansă de a obține iertarea ta și de a scăpa de povara asta.

— Te ascult, i-am spus cu o voce străină.

— Plecase toată lumea și voia să meargă sa te ia acasă, atunci m-am lipit de el și l-am sărutat. Nu a fost așa cum mi-am dorit. El a fost grăbit și furios. Apoi m-a părăsit fără un cuvânt.

— Atunci m-a părăsit și pe mine. Atâta timp am crezut că am greșit cu ceva. Multă vreme m-am tot întrebat, de ce?

— A fost numai vina mea, iar el era prea cinstit ca să te mintă.

— Nu, a fost prea laș ca să înfrunte adevărul, e mai bine că s-a întâmplat așa, am spus asta cu amar pentru că mă durea.

— Ai să mă urăști, dar tot ce îmi doresc acum este iertarea ta. Simt că nu aș putea muri cu povara asta pe suflet.

— Poate dacă mi-ai fi spus atunci adevărul, te-aș fi urât și te-aș fi disprețuit. Acum mi se par lucruri prea îndepărtate ca să mai fac asta. Oricum nimic din ce se întâmplă cu noi nu e fără rost. Iubirea și ura sunt sentimente care rănesc. Andrei mi-a lăsat un sentiment de frustrare și amărăciune. Mă simțeam vinovată, e bine că m-am eliberat de sentimentul ăsta. Măcar știu

că nu a meritat. M-am întors spre ea și abia atunci am observat cât de fragilă era, abia atunci i-am observat cearcănele vinețiii de sub ochi. Mi s-a făcut milă. I-am luat mâinile în ale mele.

— Agatha, am venit pregatită să înfrunt fantome. Ele nu ne pot face rău, să știi.

Ne-am îmbrățișat și am stat așa mult timp.

Am rămas o săptămână la București, într-o altă stare de spirit, am colindat prin Herestrău, am fost la Ateneu și la Național am aflat multe lucruri despre noi. Era o aparență de normalitate pe care o trăiam. Întoarsă acasă vorbeam des la telefon, ne scriam. A murit într-o duminică de mai. Agatha ura iarna.

MUSAFIRUL

Domnului Artur Silvestri

De cum se lăsase seara, ploaia torențială se dezlănțuise cu toată forța și amenința să inunde totul, pământul era îmbibat pînă la saturație cu apă. Casa fostului boier Mărcuș construită în stilul clasicismului timpuriu în a doua jumătate a sec XIX, pe două nivele, aflată în mijlocul unui vast parc cu pomi fructiferi și ornamentali, se afla într-o situație jalnică și suporta cu greu atacurile vremii.

Pe vremea fiicei cele mici a boierului, Amalia, grădina devenise un mic paradis. Pe lângă florile existente, ea construise și o seră pentru sutele de plante exotice aduse din Asia și Africa.

După ce și ultimul descendent al boierului murise casa tot schimbase proprietarii și, apoi, ani de zile rămăsese nelocuită.

De vreo trei luni însă exista un nou proprietar, profesorul Ion Mateianu și soția acestuia Alia.

Alia Mateianu, o femeie subțirică, blondă, frumoasă, se îndrăgostise de locul acela imediat. I se păruseră spectaculoase sobele din teracotă smălțuită și faianță care în fiecare cameră aveau o altă formă, culoare și stil. În dormitorul lor teracota era în stil roccoco roșiatică , atât de frumoasă că de obicei seara o admira minute în șir. Soțul ei părea insensibil la lucrurile astea: a stabilit dormitorul în camera aceea deoarece i se păruse cea mai călduroasă.

În fiecare seară Ion Mateianu se așeza la biroul pe care și-l instalase la parter și scria la lucrarea lui privind geneza limbilor moarte. Lampa de la birou îi lumina fața aplecată asupra foilor. Avea o piele albă, cu riduri fine în colțurile gurii, își ținea ochelarii aproape pe vîrful nasului. Pipa cu mușțiuc de fildeș o ținea în mâna dreaptă și din când în când o izbea ușor de marginea biroului.

Citea extrem de concentrat și abia într-un târziu realiză că se simțea privit. Aruncă o privire superficială în jur dar nu observă nimic neobișnuit așa încât continuă să citească.

Peste cîteva clipe simți o puternică stare de disconfort. Se opri cîteva clipe apoi continuă să lucreze.

Sunetul soneriei îl trezi la realitatea, se uită instinctiv la ceas și văzu că era trecut de șapte; dar din cauza vremii mohorâte părea să fie mai târziu. Nu așteptau pe nimeni așa că nu știa cine putea fi. Se îndreptă spre hol și aprinse lumina.

Bărbatul din ușă avea o pelerină de ploaie verde închis și o pălărie din fâș cu boruri mari de aceeași culoare. Apa curgea în șiroaie de pe pelerină și se scurgea pe marmura treptelor.

— Bună seara.

Bărbatul din pragul ușii era înalt, poate cu un cap mai înalt decât el, observă profesorul.

— Bună seara.

— Îmi cer scuze că deranjez atât de târziu, dar mașina mea a avut probleme pe drum, așa că mi-a fost imposibil să ajung mai devreme deși asta era intenția mea. Mă numesc Mircea Codreanu și sunt vecinul dumnevoastră de la Apus. Am venit într-o vizită de curtoazie, sper că nu deranjez.

— Profesor Ion Mateianu. Și-au strîns mâinile după care au intrat în hol.

Afară vîntul se întețise și salcia uriașă din fața casei își zbuciuma crengile cu furie, semănând cu o gorgonă gigantică.

Amabil, profesorul îl ajută pe musafirul său să își dea jos pelerina și pălăria de ploaie, apoi le agăță pe cuierul din fier forjat din hol.

Musafirul era înalt, cu o figură uscativă și mustăcioară în furculiță, îmbrăcat într-un costum maro de lână, avea un aer vetust care îl intrigă într-o oarecare măsură pe profesor. A avut senzația la un moment dat că a simțit și un ușor parfum de lămâiță,

dar probabil era doar o părere, altfel ținuta musafirului său era impecabilă.

Îl pofti în birou și îi indică un fotoliu în care să se așeze.

— Aveți o casă frumoasă, domnule Mateianu. Bărbatul cercetă admirativ pereții acoperiți de rafturile bibliotecii.

— Da, dar a trebuit să renovăm mult. A costat o grămadă de bani. Un cherry doriți? Sau mai bine un pahar de vin? Am un Cotnar excelent. L-am primit cadou de la un coleg de al meu colecționar de vinuri.

Domnul Codreanu clătină afirmativ din cap. Vinul rubiniu sclipi îmbietor în paharul de sticlă cu picior înalt.

— Dar a meritat.

— Da, pe deplin. Îmi cer scuze că soția mea nu poate să coboare dar s-a culcat mai repede, avea o migrenă.

— Eu trebuie să îmi cer scuze deoarece am venit neanunțat. Intenția mea a fost să vă vizitez demult dar au intervenit tot felul de probleme și nu m-am putut desprinde.

— Sincer îmi pare bine că ne-ați vizitat. Pe vremea asta mizerabilă nu merge nici televizorul, mai ascult știrile din cînd în cînd.

— Așa este, să ne bucurăm că mai avem curent. Vînturile astea puternice ne fac tot felul de surprize neplăcute.

— Sunteți căsătorit, domnule Codreanu?

— Nu, sunt holtei cu vocație.

Profesorul zâmbi amuzat.

— Sunteți un om cu un psihic puternic, atunci.

— Depinde, domnule Mateianu, depinde. Îmi permiteți?

Se ridică din fotoliu și se apropie de rafturile bibliotecii

— Vă rog.

— Observ că aveți cărți de valoare, unele rare. Ce norocos sunteți.

Profesorul roși puternic, extrem de măgulit. Musafirul lui atinsese un punct sensibil. Cărțile erau pasiunea și nebunia lui. Avea multe cărți rarisime care valorau o grămadă de bani și fiind vanitos din fire le arăta oricui era interesat.

— Aveți dreptate, sunt neprețuite.

— Oh, un Liturghier din 1747, un exemplar destul de rar.

— Cărțile mele sunt neprețuite, sunt un om norocos.

— Neprețuite spuneți? Tonul pe care a fost rostită întrebarea era ușor ironic.

— Pentru mine, da. Trebuie să recunosc că nu toată lumea apreciază cărțile vechi. Mă rog, alții au alte preferințe, depinde de fiecare în parte.

— Și ce anume predați, domnule Mateianu?

— Țin cursuri la Universitate, predau latina și scriu lucrări despre cărțile descoperite de mine sau de alții. Am scris și o carte de gramatică.

— Sunt încântat să vă cunosc, oamenii de calitate sunt extrem de rari. Din nefericire.

Orologiul bătu de noua ori.

Domnul Codreanu atinse ușor cu degetele cotoarele cărților din bibliotecă. Apoi se întoarse spre gazda sa

— Trebuie să plec, s-a făcut târziu. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc domnule Mateianu, regret nespus că nu am avut plăcerea să o cunosc pe soția dumneavoastră. Am auzit că este o persoană deosebită. Într-o zi poate voi avea șansa asta.

— Sunteți binevenit oricând. La revedere.

Silueta subțire a ciudatului musafir se pierdu în noapte, ploua încă teribil și abia după ce a închis ușa profesorul și-a dat seama că nu a observat mașina musafirului său și nu auzit nici motorul mașinii. A stins luminile și a urcat în dormitor: Alia dormea.

Avea un somn liniștit, uneori zâmbea în somn, asemenea unui copil. Prezența ei îl liniștea întotdeauna; se întoarse pe o parte și adormi cu gândul la seara care tocmai trecuse.

Alia se trezi prima, soțul ei mai dormea, probabil că lucrase până tîrziu. Își luă capotul din tafta verzuie, papucii pufoși și coborî. Se trezea întotdeauna pe la ora șase și făcea cafeaua ca să o poată bea împreună cu Maria, femeia care o mai ajuta la treburile casei. Era un moment care îi făcea mare plăcere, asculta știrile din sat și își făceau planuri pentru întreaga zi.

Hotărî să se abată întâi prin biroul soțului ei ca să tragă draperiile și să deschidă geamul. Dar cînd s-a întors spre bibliotecă a rămas încremenită: în locul cărților valoroase ale soțului ei, a cărților pe care el le iubea era acum numai cenușă, o cenușă

groasă aproape albă. Și abia atunci și-a dat seama că în încăpere nu mirosea a fum și un iz discret de lămâiță învăluia toată încăperea.

BĂRBATUL CU PĂLĂRIE GRI

Se-ntîmplă pentru ochii tăi (ochi de pădure)
Să-nchipui uneori o vînătoare-n vis
Într-un noian de frunze roșii de odihnă,
Gîndesc să-ți pun sub cap un iepure ucis."
(Lucian Blaga-Andante)

În imobilul de pe Aleea Ion Stâlpeanu nr. 202 locatarii se pregăteau pentru o seară plăcută de toamnă tîrzie, marea lor majoritate moțăind în fața televizorului la vreo emisiune de divertisment de week-end sau forfotind prin bucătărie.

Doamna Amalia Stancu, locatara de la apartamentul 4, privea atentă pe fereastra de la camera de zi, mai exact îl observa pe bărbatul care se apropia grăbit de intrarea în imobil. O intriga foarte tare faptul că nu îi observase fața deloc deoarece acesta își ținea capul ușor aplecat și mai purta și o pălărie gri de fetru. Știa cine este, era vecinul ei de la apartamentul 3, se mutase alături nu de mult timp și o făcuse fără mare vînzoleală. Un tip șters, a zis Rora referindu-se la el, fără perspective.

Sora, de fapt Aurora Stancu, avea prostul obicei de a pune etichete oamenilor, mai ales celor pe care nu îi plăcea și spre marea surprindere a surorii ei avea o abilitate uimitoare de a surprinde întotdeauna o trăsătură de caracter dominantă a respectivei persoane.

Cele două surori locuiau de o jumătate de veac acolo; apartamentul lor mare și spațios semăna mai degrabă cu un muzeu decât cu o locuință obișnuită. Pereții erau încărcați de tablouri de valoare, mobilele și vitrinele adăposteau o mulțime de obiecte de argint și antichități, lucruri adunate pe parcursul anilor de membrii familiei. Tatăl și străbunicul lor fuseseră diplomați de carieră și în lungile lor călătorii prin lume adunaseră o impresionantă colecție de obiecte de artă.

Ca în fiecare seară, Rora stătea în fotoliul ei preferat și croșeta șnur pentru fața de macrame la care lucra; cînd era cazul se oprea, rula șnurul pe ghem și îl prindea cu ac de siguranță ca să nu se desfacă. Veioza înaltă cu picior de abanos și abajur bej cu ciucuri de mătase împrăștia o lumină caldă dar nu foarte puternică; cu toate astea nici una din ele nu s-ar fi gîndit să o schimbe cu ceva mai modern.

— La ce te uiți ? Rora ridică privirea curioasă.

— La vecinul nostru – apoi aruncă o privire spre orologiul – e ora șase fără un sfert, are un program cam ciudat nu vine niciodată la aceeași oră. Mă întreb unde lucrează?

— Poate e vreun comis voiajor, mai știi?

— Nu prea cred, Amalia aranjă perdeaua de la fereastră și se îndreptă spre fotoliul așezat vis-a-vis de cel al Rorei. Are haine de calitate bună și cred scumpe iar zilele trecute cînd am trecut pe lîngă el am simțit un ușor iz de tutun Lord Winsmore care știi și tu cît de scump este. Îți imaginezi, continuă Amalia vorbind mai încetișor și aplecîndu-se puțin peste măsuța de cafea, nici chiar doamna Marcu, care știe toate bîrfele din cartier darămite pe cele de scara noastră nu a aflat mai nimic despre el. Atîta doar că este foarte politicos (lucru pe care îl știm și noi) și că frecventează anticariatele din centru. Rora își ridică privirea spre sora ei și o anunță cu sarcasm.

— Uite încă un lucru pe care nu îl știe Mărculeasa: vecinul nostru are o pisică, o birmaneză.

— Serios? Dar tu de unde ai aflat, eu una nu te-am văzut socializând cu el pînă acum?

— Îți spun, că oricum nu e mare lucru și știu că altfel o să mă pisezi toată ziua, a sunat la ușă ieri cînd tu erai plecată la amica ta, la Mărculeasa, să mă întrebe dacă nu cumva i-am văzut motanul și mi s-a părut că era sincer îngrijorat de soarta potăii. Norocul lui a fost că potaia a început să se manifeste cînd i-a auzit vocea pe scară.

— Ca să vezi, nici nu mi-aș fi imaginat o persoană ca el cu o pisică – își exprimă mirarea Amalia, privind fix revista pe care o ținea în brațe.

— De ce? Nu reușesc să pricep ce ți se pare așa de neobișnuit, mulți oameni au pisici? Știi că ești ciudată rău uneori, sper că nu te-ai scrîntit?

Ignorînd tonul ironic al surorii ei , Amalia nu răspunse: existența bărbatului de lângă ele îi crea o stare de neliniste, avea senzația stranie că ceva este pe cale să se întîmple.

În apartamentul alăturat cîteva ore mai tîrziu un bărbat destul de slab, îmbrăcat într-un halat de casă, maro decolorat și ros pe la buzunare scria absorbit la birou. Camera părea impresionantă prin absența mobilierului deoarece în afară de o bibliotecă plină de cărți cu rafturile cocoșate, un covor ros de molii pe alocuri, biroul și un scaun scorojit, nu era nimic. Motanul ședea tolănit pe o pernă de catifea ruptă privind hipnotic fumul ce se înălța din pipa stăpînului său. Foile albe se acopereau cu un scris mărunt, ordonat; bărbatul se opri o clipă își îndreptă spatele întinzîndu-și mîinile în față și troznindu-și degetele.

Era destul de obosit așa încât se hotărî să meargă la culcare, mîine avea mult de alergat; trebuia să evalueze niște tablouri pentru o galerie de artă, primea un mic comision de fiecare dată, destul cît să se întrețină pe el și motanul o vreme.

Oricum, nu mai avea mult și termina cartea la care scria de doi ani, un roman polițist, având ca subiect viața unui hoț de obiecte de artă îndrăgostit de următoarea lui victimă. Un hoț cu o metodă neobișnuită: se muta întotdeauna în vecinătatea celor pe care se pregătea să îi fure, pentru a-i supraveghea și studia mai bine.

— Hai, Bongo la culcare. Motanul îl urmă ascultător tolănindu-se pe cuvertură la picioarele lui.

Cu mîinile sub cap bărbatul își aținti privirile în tavan îl frămînta de multă vreme că nu avea încă un titlu pentru carte. Din întîmplare privirea i se opri pe comoda unde își ținea pălăria; și dintr-o dată știu ce titlu avea cartea, parcă îl și vedea scris cu litere negre pe coperta albastră *Bărbatul cu pălărie gri*. Oftă fericit și, întorcându-se pe o parte, adormi liniștit.

AGONIA

L-am găsit în atelierul lui, acolo unde petrecea cea mai mare parte din timp. Îmi plăcea să îl privesc cum modelează lutul. Acum stătea inert în fotoliul ros de molii fumând liniștit. Privea fix într-un punct, mi-am dat seama că nu știa că sunt acolo. Lumina se filtra prin singurul geam din încăpere. M-am așezat pe un taburet lîngă măsuța de cafea, urmărindu-l în continuare.

L-am întrebat ce face acolo, atât de departe de pământ. Mi-a răspuns laconic, scuturându-și țigara într-o scrumieră de ceramică smălțuită.

— Nu mai am inspirație, nu mai pot să lucrez. Stau de ceasuri aici și nu îmi vine nici o idee. Nimic genial. Iar mediocru nu vreau să fiu. Urăsc mediocritatea.

— Poate ar mai trebui să ieși, să mergi undeva intr-o excursie, undeva unde să te detașezi de cotidian, i-am sugerat sperând să-l mai scot din amorțeală. Reacția lui imediată m-a surprins.

S-a ridicat fulgerător din fotoliu plimbîndu-se agitat. Podeaua era plină de lucrări nereușite azvîrlite peste tot.

— Trebuie să sufăr. Am nevoie de suferință. Am nevoie de dragoste. Trebuie să iubesc din nou.

— Să suferi? Mi se părea ciudat. Oamenii se tem de suferință, toți o evităm pe cît posibil, indiferent că este fizică sau psihică. Cînd vorbim de suferință toți ne gândim la durere și nici unul din oamenii pe care i-am întîlnit pînă atunci nu era dornic să îndure vreo durere cât de mică. Îl urmăream atentă și am văzut cum nedumerirea mea îl amuza teribil. Se plimba în jurul meu afișând un surâs superior. Mi-am adus apoi aminte că budiștii propovăduiesc și ei suferința, suferința care te duce la mântuire. Ca să poți fi mântuit trebuie să suferi, acesta este primul adevăr pentru Budhha și majoritatea gânditorilor religioși de după Upanișade. Totul este suferință.

— Ai tot timpul să te îndrăgostești, la urma urmei asta nu e o problema.

— Nu este atît de simplu, nu vreau orice fel de iubire. Vreau una pătimașă. Să fiu iubit, hulit și părăsit. Să trăiesc totul la intensitate maximă. Abia atunci voi putea fi genial.

Văzându-l cât de înflăcărat era nu știu de ce mi s-a părut caraghios. Îmi venea să rîd.

— Hai, nu mai fi atît de dramatic, parcă ai fi un erou dintr-o tragedie antică. Mi se pare o prostie ceea ce spui, iubirea nu este un sport extrem pe care să îl practici ca să îți satisfaci simțurile.

Afirmația mea l-a făcut să se oprească din mers, era furios. S-a întors spre mine cu ochii în flăcări.

— Pleacă, pleacă chiar acum!

Nu l-am văzut o vreme, nu l-am căutat. Pretențiile lui la genialitate mi se păreau de o aroganță fără pereche. Nu am mai auzit nimic despre el, nici chiar prietenii noștri nu mi-au spus multe. Într-o dimineață însorită de iulie, era prin 15 parcă, într-o joi, am trecut pe la atelier. Ușa era deschisă ca de obicei. Stătea cu spatele la mine și lucra cu fervoare; lucrarea părea destul de mare. Am rămas în spatele lui în așteptare, cred că mi-am ținut respirația cîteva clipe.

— În sfîrșit ai venit. Vocea îi era obosită.

— Nu am îndrăznit să te caut mai repede, te-am supărat destul de tare atunci, am bâlbâit o scuză penibilă.

— Da., dar cred că am exagerat. Ai un dar ciudat de trezi în mine sentimente primare., iar furia e unul din ele.

— Și Modigliani era un furios, am citit că avea un temperament vulcanic.

S-a întors spre mine și ceva din privirea lui m-a împiedicat să îmi continui ideea

— Da, dar era un furios genial, ceea ce nu se poate spune despre mine. Știu că par nebun câteodată, sunt conștient de asta.

— Ce spui? Mirarea mea era îndreptățită, accesul acesta de sinceritate m-a luat pe nepregătite, nu îi stătea în obișnuință.

— Mi-a fost dor de tine, indiscutabil ești muza mea!

— Tu, bineînțeles glumești?

— Nu, nu glumesc cu astfel de lucruri niciodată. Poate că a durat mai mult până să imi dau seama, să înțeleg ce îmi lipsea, dar de fiecare dată prezența ta îmi readuce inspirația.

— Ai terminat lucrarea?

A dezvelit cu un gest mulajul din lut în mărime naturală al unui bărbat, contopit în interior cu trupul, mai mic, al unei femei; femeia și bărbatul agonizând într-o încercare zadarnică de a se desprinde unul de celălat.

* * *

O privesc cum stă, cuminte ca o călugăriță lângă măsuța de cafea; își ține mâinile liniștit pe genunchi, părul îi cade pe umeri în dezordine și observ că s-a vopsit de curând, i se mai văd urme roșii la rădăcina părului. Nu cred că i-am spus, dar culoarea asta nu o prea avantajează, îi scoate pistruii în evidență.

Mă întreabă ce fac și nu știu de ce lucrul ăsta mă enervează poate pentru că îmi aduce aminte de propria-mi neputință. Zac fără vlagă în fotoliu, mă simt ca un ratat furios, furios pe mine, furios pe ea. Simpla ei prezență mă enervează așa încât nu mă pot abține și mă răstesc la ea, furibund.

Plecă fără să protesteze, închide ușa ușor.

Mă reped la un perete și îmi izbesc fruntea de el, doamne cât de dobitoc pot să fiu și cât de îndrăgostit de ea.

Alunec încet pe linoleum și zac părăsit de vlagă. Abia după câteva ceasuri mă ridic și caut sticla de țuică, sticla pe care o păstrez pentru momentele mele de disperare, cred că nici o băutură nu e acum suficient de tare ca să îmi amorțească mintea și inima să îmi sedez simțurile să nu simt nimic…nimic. În absența Adelei am depresii și sentimente vecine cu nebunia, beau și dorm în atelier. Nu răspund la telefoane, nu deschid ușa nimănui, lutul zace peste tot, resturile de mîncare și mucurile de la țigări la fel. Stau într-o cocină! Fiecare zi din viața mea se scurge egal, monoton…nimic interesant , nimic memorabil, mereu același eu al meu posedat de angoasele mele, de ruina mea sufletească.

Abia peste câteva zile încep să lucrez, ideea mă prinde cu totul și muncesc pe rupte.

Azi e o dimineață frumoasă de iulie, aproape am terminat, mai am citeva retușuri de făcut. Nu am auzit-o intrând dar i-am simțit prezența. Acopăr lucrarea cu o pânză. Adela e îmbrăcată într-un deux-pièces vernil, are părul prins în coadă, arată bine. Îmi cer iertare pentru ieșirea mea de atunci, iar ea îmi zîmbește. Când dezvelesc lucrarea, reacția ei e una de uimire, mă întreabă la ce m-am gândit iar eu îi spun că la noi doi. Dar de fapt nu știu dacă nu cumva e numai agonia mea. Încercarea mea disperată de a mă salva.

Atunci m-a părăsit. Mi-a dovedit că ea avea puterea de a se desprinde, de a merge mai departe fără să se împiedice în

false frivolități. O mai văd pe stradă; uneori mă salută zâmbitoare dar nu se oprește să îmi vorbească.

Zilele trecute am expus lucrarea . A fost cumpărată foarte repede deși costa exorbitant și, sincer, atunci am răsuflat ușurat. Pe ea, nebunia mea, o am în minte mereu în fiecare zi.... clipă... ceas. Sunt încă în agonie.

SFÂRȘITUL ZILEI

Nu era o vreme de plimbare, asta în nici un caz. Vremea picnicurilor se dusese demult. În locul cerului senin, nori mohorâți cerneau o ploaie măruntă și rece. Parcurile erau goale, trecătorii puțini și grăbiți. Intrată în holul blocului, doamna își scutură umbrela. Stropii se imprăștiară in toate părțile împroșcînd betonul gri al culoarului. Apoi deschise ușa liftului și apăsă pe unul din butoanele pe care nu se mai putea citi nimic. Liftul se opri la etajul al treilea și doamna își deschise poșeta în căutarea cheii de la apartament. După câteva minute de asiduuă căutare scoase o legătură de chei de care atârna un breloc din blăniță pufoasă rozalie. Deschise ușa.

— Ai venit?

— Da, am sosit. Își lăsă cheile cu grijă, ca sa nu zgârie furnirul, pe noptiera de la intrare.

— Uite asta îmi place la femei, poți să le trimiți oriunde că precis nu vor veni la timp.

— Ei și tu acum, îi răspunse agasată, m-am întîlnit cu Mariana, fata vecinului Dinu. Știi tu...cea care s-a măritat în Spania. Și ce voiai să fac? Să trec pe lângă ea fără să o salut?

— Puteai să-i dai bună ziua și să te duci mai departe. Puteai să-i spui că ai un bărbat care e bolnav, acasă, și trebuie să îi duci medicamentele, asta puteai să faci.

— Hai lasă, nu mai fi așa scorțos, exagerezi ca întotdeauna. Am întârziat doar cîteva minute.

— 15 minute și 30 de secunde mai exact, îi răspunse bărbatul îmbufnat. Ai plătit curentul?

— Da, îi răspunse femeia în timp ce pregătea ibricul pentru ceai. De tei sau de mușețel?

— Știi bine că urăsc ceaiul de mușețel și de 30 de ani mă tot întrebi.

— Îmi place cum te rățoiești de fiecare dată cînd te întreb. În asta ești foarte constant.

— Adică cum? Ce vrei să spui, că în alte lucruri nu sunt?

— Păi în tinerețe îți plăcea să faci sport, acum nu, în tinerețe îți plăcea să să mergi la filme, acum nu te mai duci. Îți plăcea să călătorești. Acum stai toată ziua înțepenit aici. Ai îmbătrânit, asta e!

— Poate că trupul a îmbătrînit, dar spiritul îmi este tânăr.

— Ce să spun? Slabă consolare. La ce îți mai folosește spiritul tânăr dacă de abia mai urci scările?

— Adică acuma sunt bun de aruncat? Acuma sunt un boșorog senil și neputincios. Știi ceva? Hai lasă-mă în pace! Mai bine mă însuram cu Rodica. Ce fată cuminte, sfioasă, liniștită cu bun simț. Ea nu m-ar fi bătut atâta la cap.

— Păi și eu ar fi trebuit să mărit cu Victor. Ce motocicletă frumoasă avea! Și era nebun după mine, când m-am măritat a plîns ca un copil. Și m-ar fi luat și pe urmă numai să vreau.Voia să mă ducă la Paris unde avea un unchi bogat, industriaș, care i-a lăsat lui moștenirea. Iar eu proasta de mine am luat un milog ca tine. Mi-a spus mie atunci mămica că fac o prostie, dar eu nu și nu. Îmi întunecase dragostea mintea. Iar pe urmă a fost prea târziu să mai fac ceva.

— Nu mi-ai spus niciodată de Victor. Nu mi-ai spus că te aștepta să te desparți de mine. Dacă aș fi știut, i-aș fi arătat eu lui! Neisprăvitul! Oi fi fost eu milog, dar eram chipeș. Cine mă căuta tot timpul la unitate ca să vadă dacă nu m-am dus cu alta? Eram frumos … eram tânăr și, când îmbrăcam uniforma, îmi picau fetele în brațe ca muștele.

— Hai, laudă-te !

— Apropo, ți-am adus un buchet cu tuberoze. Știu că îți plac.

— Oh, doamne! Nu ai uitat de aniversarea noastră!

— Cum să uit, iubito, sunt 30 de ani de căsnicie azi, o viață de om.

— Mulțumesc dragul meu, mă bucur că ți-ai adus aminte cît iubesc tuberozele, mai ții minte și în buchetul de mireasă aveam tuberoze.

— Îmi aduc aminte perfect, aveai o rochie din voal cu multe chestii și volane și părul negru era plin de zulufi, erai ca o zână…

Doamna mîngîie delicatele flori cu un gest plin de tandrețe, apoi aduse din bucătărie tăvița cu ibricul și cănițele albe de porțelan de Alba Iulia, turnă ceaiul cu grație și puse câte o bucățică de zahăr-cub în fiecare. Se așeză apoi în fotoliu visătoare. Ținea cești cuța în mână, fixând cu privirea fotoliul gol din fața ei. Îi simțea prezența peste tot în apartament chiar și acum. Nu era singură, Matei îi spunea întotdeauna că singurătatea era o stare de spirit și avea dreptate. Matei avea întotdeauna dreptate.

Prin fereastra apartamentului se vedeau blocurile, norii plumburii și ploaia care nu se mai oprea.

GRĂDINA JAPONEZĂ

„Trec noaptea
Prin grădini de pietre
Mă afund undeva
În ceață
Să mă uit la capăt
Colivia cu licurici
Mă primește caldă
Sufocantă
Dezbrac chimonoul imperial
De mătase
Lacrimile din cupa cu sake
Sclipesc fiecare altfel
În iarbă licuricii evadați
Sărută soarele roșu
În bernă
Reflectat în mii de picături
De rouă otrăvite "
(Iulia Olaru-Cupa cu sake)

Îmi văd imaginea în apă, distorsionată de picăturile ce se scurg încet pe bucata de bambus ca apoi să se contopească cu apa din vas. Pic…pic…pic…Inevitabila cădere, inevitabila contopire.

Grădina e încă adormită. Cu aleile de piatră invadate de mușchi, tufele de trestie și de bambus de lângă mica cascadă, felinarele de piatră patinate de timp, nisipul și pietrele aranjate

cu grijă sub aburul ușor al ceții am impresia că trăiesc într-o lume ireală.

Totul este gândit cu multă minuțiozitate fără a lăsa impresia că mâna omului ar fi intervenit. Nimic nu este lăsat la voia întîmplării. Misugi este un perfecționist, a recreat grădina de acasă, din Kyoto, în cele mai mici detalii. În lungile perioade în care el este plecat, obișnuiesc să îmi beau ceaiul în chioșcul din lemn de cireș de pe insuliță. Cînd este cald afară îmi place să citesc acolo, legănîndu-mă încet în blansoar. Balansoarul a fost singura excepție pe care a făcut-o Misugi pentru mine ca să nu distrugă perfecțiunea pe care o crease.

Au trecut ani de zile de cînd am intrat prima dată în grădină. La vederea ei am rămas înmărmurită, mai văzusem grădini dar aceasta era mirifică și acum impactul este copleșitor de fiecare dată când o văd.

Telefonul sună lung, a disperare. Mă încearcă un sentiment de iritare. Nu vreau să răspund. Dar în virtutea unor automatisme pe care le-am dobândit cu timpul o fac totuși.

— Alo?

— Bună, am ajuns cu bine.

Vocea lui, care altădată îmi dădea o stare de euforie, acum nu îmi mai provoacă nici o emoție.

— Mă bucur. Cum a fost călătoria?

— Lungă ca de obicei și obositoare.

— Ai tăi cum sunt?

— Bine, să vezi cât a crescut Sento, nu aș fi crezut că în trei luni se poate înălța atît. Seamnă mult cu mine. Aruko a mai slăbit, are o problemă cu nervii va trebui să mergă la un sanatoriu luna asta. Copiii au solicitat-o mult.

— Îmi pare rău să aud asta. Cînd te întorci?

— Peste trei luni, îmi pare rău iubito, dar am să îți scriu și vom vorbi de la birou.Te sărut, ai grijă de tine.

— Da, bine.

Conversația asta nu aduce nimic nou în viața mea, seamănă izbitor cu celelalte din ultimii ani. Acum mă uimește cât timp am irosit din viața mea așteptându-l, cât timp am stat în amorțeală trezindu-mă deodată că omul pe care îl iubeam nu mai trezește în mine nici un fior. Ce păcat că am irosit atîta timp încercând să devin ceva ce nu eram doar ca să îi fac lui pe plac. N-a meritat

nici o lacrimă de a mea, nici una din nopțile în care plângeam înnebunită de gelozie. Nu suportam gândul că el era cu o altă femeie, că o atingea și făcea cu ea lucrurile pe care le făcea cu mine. Că hainele lui se îmbibau de mirosul ei, că doarme alături de ea.

O știu pe Aruko din poze și din casetele filmate de el. Este o japoneză nostimă cu păr lung și ochi mari strălucitori. Arătă mai tânără decât este.

Misugi mi-a spus că soția lui se îngrijește mult. Copiii îi semănă fizic lui, nu sunt atît de frumoși ca mama lor dar păstrează ceva din trăsăturile delicate ale lui Aruko. Misugi este extrem de mândru de copii lui.

Îmi fac o cafea, beau încet savurînd aroma puternică. Mă bucur că mirosul cafelei pătrunde peste tot în casă. Misugi nu suferă cafeaua, spune că este o băutură vulgară. Așa că acum simt o bucurie răutăcioasă să îi fac în ciudă. Mi-l imaginez cum mă țintuiește cu privirea dezaprobator. Trăsăturile lui fine, exotice, nu mă lasă să deslușesc nimic din ceea ce nu dorește el să văd. Doar pasiunea îi întunecă simțurile, e singurul mod în care îl pot face să fie de nerecunoscut. Transfigurat de dorință Misugi e doar un om.

Atingerea lui mă înfioară de fiecare dată, își lipește buzele de gâtul meu șoptindu-mi cuvinte pe care nu le înțeleg. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că japoneza poate fi atît de plină de nuanțe. Mă seduce de fiecare dată prin atingeri aparent nevinovate dar încărcate de o senzualitate copleșitoare. Este o latură a lui nebănuită, tulburătoare, acea latură care m-a subjugat și care m-a ținut captivă atâta timp.

Mă întorc în grădină, în chioșcul de pe insuliță, am început să pictez de ceva vreme o parte din acest spațiu al meu. Ceața s-a ridicat și se anunță o zi superbă de toamnă. Lumina este minunată pentru a picta colțul acela unde Misugi a pus felinarul de piatră.

Tori mă găsește lucrând. Ciudat, nu l-am auzit când a intrat. Îi simt numai privirea ațintită asupra mea și mă întorc fericită să îi văd chipul. Mi-a fost dor de el. Mă arunc în brațele lui fără să țin cont că salopeta mea e plină de vopsea iar el fără să țină cont că poartă un costum elegant. Îmi spun că este o ironie faptul că Tori este din același oraș cu Misugi, sunt extrem de

diferiți. Pe Tori l-am întâlnit la o serată de la ambasada Japoniei, este atașat cultural. Cred că m-am îndrăgostit fulgerător de el. Este mai înalt decît Misugi, face mult sport și este atît de plin de viață, încît mi-a fost greu să cred că un japonez poate fi și astfel.

Luna viitoare voi părăsi casa lui Misugi. În mai mă voi căsători cu Tori acasă la el, în Japonia. Abia aștept să văd Kyoto, Misugi mi-a povestit multe despre el. Am să mă plimb în sfîrșit prin grădina Shugakuin Rikyu de la vila imperială, voi medita la templul Kyiomizu despre care am auzit atâtea și toate lucrurile astea am să le fac împreună cu Tori.

În zilele care vor urma voi contempla împreună cu el cireșii și trandafirii din grădina noastră japoneză.

NARCIS ȘI IZVORUL

Stătea privind luciul apei și nu înțelegea de ce oglinda fluidă nu îi reflecta imaginea, în apa limpede se vedeau doar pietrele de pe fundul albiei. Pletele lungi, negre îi căzuseră pe față și îi ascundeau chipul frumos și ochii negri, mari, incandescenți. Își frământa mintea căutând o explicație, dar degeaba. Nu reușea să înțeleagă ce căuta el acolo și apoi de ce apa asta nu îi reflecta chipul. S-a ridicat în picioare și a privit în jur nedumerit: nu recunoștea locul. În jurul izvorului era o vegetație abundentă, chiparoși, fagi, mesteacăni, tufe de mirt și trandafiri sălbatici, măslini, o iarbă de un verde nenatural și peste tot flori într-un amestec pitoresc de forme, nuanțe și parfum. Nimic din tot ceea ce îl înconjura nu îi era familiar, i se părea straniu să se afle aici. Privind în sus nu vedea decît cerul senin fără urmă de nori și nimic altceva. Un miros pătrunzător de parfum ieftin l-a facut să se întoarcă, mișcarea bruscă l-a făcut să dea nas în nas cu o blonda înaltă, cu ten obosit bătînd în cenușiu și buze roșii senzuale rujate strident.

— Tu cine naiba ești?! S-a răstit la ea aproape fără să vrea.

— Mi se spune Nimfa, așa îmi spun toți, nu știu de ce. Debusolată femeia privi în jur. Iar visez? Ce caut eu aici? Ce caut eu într-un loc ca acesta singură cu un bărbat, când eu sunt sătulă de ei?

— E ceva cu locul acesta, nu înțeleg…murmură Narcis.

Blonda se așează resemnată pe un bolovan, apoi își bagă piciorul desculț în apă.

— E foarte rece, exclamă iritată. Mă plimb pe aici de ceva vreme și ești singurul suflet pe care îl întîlnesc. Naiba știe de ce suntem doar noi aici, poate am murit și am ajuns în locul acesta care mă scoate din minți, nici măcar nu îmi dau seama dacă e raiul sau iadul. Plângea isteric ținându-se cu mâinile de cap.

* * *

Primul lucru pe care l-a zărit cînd a deschis ochii a fost tavanul. Tavanul crem din dormitorul lui. Nu s-a mișcat, încerca să își dea seama dacă era treaz sau nu. Adevărul era că de la o vreme visul acela i se părea foarte real și avea nevoie de puțin timp până se obișnuia din nou cu locul în care se afla acum deși în sinea lui își spunea că tavanul din dormitorul lui părea adevărat. Îi era familiară imaginea asta, era acasă.

Fenomenul acesta devenise bizar. Visa destul de des aceleași lucruri, el într-o grădină fantastică lângă un izvor.

Se gândea la asta în timp ce își făcea toaleta. Apăsă robinetul placat cu aur și își aruncă apă pe fața somnoroasă, perii din barbă erau aspri și negri ca întotdeauna, deși se culcase târziu nu avea pungi sub ochi, doar un gust de amar și năclăială în gură.

Adela, sora lui, l-a mai liniștit. I-a spus că nu este nimic extraordinar în visul acesta, era doar o modalitate de a se regăsi; apoi l-a privit surâzând.

— Poate ești într-o criză de identitate.

Curios acum, că studia chestiunea mai pe îndelete, i se părea foarte plauzibil să fie așa, se apropia periculos de vârsta aia ingrată cînd hormonii și mintea bărbaților capătă răbufniri adolescentine. Mergea pe stradă și privirile i se scurgeau necontrolat după femeile care i se păreau interesante. Începea să le privească altfel… diferit și asta era decadent și prostesc după părerea lui .

A observat-o pînă și pe secretara lui, a constatat cu surprindere că Alma era o femeie frumoasă, cu un fel de a se uita la el pe jumătate serios pe jumătate poznaș, și asta i se părea incitant.

Biroul în care lucra era la ultimul etaj al clădirii, a remarcat imediat atitudinea subalternilor lui, l-au salutat cu deferență

părînd absorbiți de muncă, așa făceau în fiecare zi, doar femeile aveau un alt fel de a-l privi. Bărbatul acesta frumos, cu ochi pătrunzători, le umilea cu fiecare cuvânt și privire pe care le-o adresa; spre deosebire de bărbați ele îi acceptau tirania și umilințele cu resemnare. Cîteva erau îndrăgostite de el, îndrăgostite fără speranță.

Uitându-se la ele, se gîndi că femeile din viața lui au fost mereu un motiv de îngrijorare, relațiile cu ele erau scurte fără un impact semnificativ asupra emoțiilor lui. Nu a iubit-o pe nici una din ele suficient încît să o păstreze sau poate se înșela, el era cel părăsit. Încercă să își creioneze în minte un moment fericit dar nu își mai aducea aminte, așa că renunță.

Dincolo de ușa de sticlă, secretara lui muncea sîrguincioasă. Părul castaniu cu reflexe roșiatice îi cădea din cînd în cînd pe față și, inconștient, cu un gest gratios, ea îl aranja imediat cu mîna după ureche.

O studie atent prefăcându-se ocupat de hîrtiile din fața lui. Alma avea mîinile mici, delicate, cu unghiile tăiate scurt date cu ojă albastră. Se întrebă în sinea lui cum de îi scăpase neobservată, cum de fata asta nu l-a atras pînă acum?

* * *

Bărbatul din spatele biroului de furnir ponosit își ștergea conștiincios ochelarii, de parcă ar fi fost o chestiune extrem de importantă, de fapt era o stratagemă care îi permitea să se gîndească la ce să îi spună pacientului său. Doctorul, un bărbat gras, cu ochi mici de viezure, adânciți în osânză, îl cerceta stăruitor pe bărbatul din fața lui.

— Înțeleg problema dumnevoastră, domnule dragă, și vreau să vă liniștesc, la urma urmei nu este nimic grav. Doctorul făcu o pauză ca să își șteargă cu batista transpirația de pe frunte, apoi își privi pacientul așezat cuminte în fotoliul de catifea vernil. Era uimit de frumusețea acestuia, nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos, nefiresc de frumos, și care, la vârsta pe care o avea, să se păstreze atât de bine. Ei bine, își spunea în sinea lui, ce curioasă este viața, unora le dă totul frumusețe, sănătate, putere, bogăție și altora nimic…Nedrept, foarte nedrept.!

— Puteți fi mai explicit?

— E vorba de o simplă criză prin care trec bărbații cînd ajung la o anumită vîrstă. Nu este nimic anormal, dimpotrivă este

firesc să fie așa. Spaima cea mai mare a bărbaților este că nu mai sunt destul de virili, de atrăgători pentru femei. Înțelegeți? Nu este deloc ușor să treci peste faptul că nu mai ești la fel de suplu sau că îți cade părul și dinții, că pielea ta nu mai este la fel de strălucitoare și fină ca în tinerețe. Dar dumnevoastră, stimate domnule, nu trebuie să vă faceți probleme. După câte observ eu, nu aveți motive să va faceți griji: uitându-mă la dumneavoastră îmi faceți impresia unui om care a băut din *apa tinereții* sau poate vreo poțiune magică. Amuzat de idee doctorul râse.

— Și visul? Ce spuneți de asta? Narcis îl privi pe doctor cu senzația că totuși răspunsul pe care îl aștepta nu este aici. Visul acesta are o semnificație anume? Nu mi se pare normal, nu este puțin cam ciudat?

— Nu, nici vorbă! Cred că aici este vorba doar de stress și de oboseală, am întîlnit oameni care aveau în mod repetat același vis, unul dintre ei visa mereu un hotel în care intra dar s-a dovedit că nu avea nici o semnificație anume. Cred că și la el era vorba de oboseală acumulată.

Plecă din cabinetul doctorului convins că acesta avea dreptate doar pe jumătate. Își porni mașina resemnat. Mercedesul auriu se îndreptă lin spre ieșirea din parcare. Narcis se ducea acasă, voia să viseze. Inexplicabil, îl încerca un sentiment de regret și dor. Îi era dor de liniștea locului aceluia.

Undeva, într-un spațiu accesibil doar unora, …un luciu de apă păstra doar pentru ea imaginea unui chip de bărbat îmbătrânit.

JOCUL

În amintirea tatălui meu

„Cîndva eu, Zhouang Zi, visam că sînt un fluture care zboară în rotogoale și mă simțeam fericit; nu știam că sînt Zhou. Deodată m-am trezit și am fost eu însumi adevăratul Zhou. Și n-am mai știut dacă sînt Zhou care visează că e fluture sau un fluture care visează că e Zhou.“

Regina își aranjă inelul pe deget.O deranja când safirul încrustat în veriga de aur se răsucea în jos. Apoi, cu o mișcare delicată, așeză unul din pioni în fața nebunului oponent.

Tabla de șah aflată în fața ei pe o măsuță din lemn de sicomor părea una obișnuită, însă la o examinare mai atentă realizai că lucrurile nu stau deloc așa. Nu existau două figurine identice. Piesele păreau făcute din ceară, sculptate cu mare delicatețe redând trăsăturile foarte fine ale personajelor. De exemplu; pionul pe care regina tocmai îl mutase, reprezenta un omuleț burtos îmbrăcat într-un costum de tergal șifonat. Pionul pe care îl mută regele înfățișa un bărbat înalt, extrem de slab, cu o mustăcioară în furculiță.

Regele era încîntat. Știa însă din proprie experiență că nu se putea culca pe laurii gloriei deoarece consoarta lui era un adversar de temut. I se făcu sete. Schiță un gest și servitorul atent la dorințele stăpînului său se apropie umil aducînd carafa cu vin. Gâlgâitul lichidului aromat în pahar era o melodie foarte plăcută pentru auzul delicat al suveranului.

Ridică paharul în fața ochilor și îi admiră culoarea la lumina unei lumânări. Își plimbă paharul pe la nas într-o mișcare circulară. Satisfăcut, sorbi ușor apoi plescăi zgomotos și exclamă încântat.

— Uite, ăsta este un vin excelent! Îți incită simțurile și apoi le copleșește pe rând. Întâi mirosul, apoi gustul și apoi inima.

Regina era adâncită în gânduri, trebuia să fie atentă. Augustul ei soț era șiret și inventiv. Știa să profite de orice greșeală și făcea asta sub masca celei mai desăvîrșite nepăsări. Mută un alt pion. Figurina reprezenta un bărbat îmbrăcat într-o pijama cadrilată, încălțat cu niște șlapi negri cu dungi fosforescente.

Orologiul bătu ora 1. Jocul se terminase pentru… moment. Mâine vor juca din nou un alt joc, cu alte piese.

* * *

Era ora 1 noaptea și erau deja la a șaptea partidă. Amândoi erau împătimiți de șah. Nea Mircea conducea de data asta și era vizibil încântat. Prietenul lui, Andrei, se gândea. Era rândul lui. Să mute nebunul sau calul? Din nefericire, piesele din lemn lăcuit nu îl puteau sfătui. Oricum situația actuală nu îl avantaja.Trebuia să recunoscă în sinea lui că de data asta Mircea a fost mai bun.

— Asta e ultima partidă. Mâine mergem cu femeile prin stațiune. Le-am promis.

— Bine. Asta e! oftă Andrei. Azi nu am prea avut inspirație. Ai câștigat și partida asta, hai să mergem la culcare.

— Pe mâine. Noapte bună.

— Noapte bună.

Andrei se ridică și cu tabla de șah sub braț porni târâindu-și șlapii negri cu dungi fosforescente.

MORIȘCA VIE

De foarte multă vreme nu am mai văzut cărăbuși de mai. Îmi amintesc de ei, mari, cu elitre maronii lucioase și picioruțe subțiri, negre.

Prins cu elitra de un băț, cărăbușul zbura bâzâind în cerc, era o morișcă vie. Ale mele erau cele mai grozave. Tata mi le făcea. O bucată de nuia, un ac de gămălie și un cărăbuș, unul mare, ca zgomotul produs de zbaterea aripilor să fie cît mai puternic. În asta consta toată șmecheria. Se roteau în cerc bîzîind.

Sute de cărăbuși zburau în serile de mai prin curtea noastră, pentru ei era o chestie de supraviețuire, pentru noi o joacă. Lăsam lumina aprinsă pe trepte și asemenea fluturilor de noapte se izbeau surd de pereți. Îmi amintesc că erau seri zgomotoase, pline de țipetele și râsul nostru, al copiilor, că alergam să-i prindem din zbor tăvălindu-ne în iarba umedă, apoi ne zdrăngăneam cutiile să vedem cât de pline sunt. Voiam să prindem cît mai mulți cărăbuși și cât mai mari. În inocența noastră credeam că menirea lor este să se învârtă în moriștile noastre, nu conștientizam că le facem vreun rău; apoi, după o vreme, le dădeam drumul.

Undeva în amintirile adultului de azi mai simt bucuria copilului de atunci și mi-e dor de zborul cărăbușilor în nopțile magice de mai. Îmi mai persistă încă în nări mirosul ierbii crude, mi-e dor de emoțiile și bucuria pe care le trăiam atunci.

Nu am mai văzut de foarte multă vreme cărăbuși de mai. Poate i-au ucis pesticidele, poate au fost doar apanajul copilăriei și doar copii îi mai văd. Cred că au fost un soi de spiriduși, de ființe ale pământului ce își iau zborul în seri de mai doar pentru a intra în universul copilăriei. Sau poate ochii de mai târziu nu au știut să îi vadă, nu i-au căutat. Nu mai țin minte dacă aveam vreun mod anume de a-i chema, vreo incantație secretă.

Dar dacă a fost așa, mi-aș dori să pot chema măcar un singur cărăbuș de mai, să am certitudinea că magia acelor seri și inocența de atunci nu s-au pervertit atît de mult încît cărăbușii de mai și moriștile vii nu mai există.

Adult fiind, mă simt și eu asemenea cărăbușilor din copilărie, agățată de spaime și concret mă rotesc mereu bîzîind. Mi-e teamă să întreb unde au dispărut cărăbușii de mai.

APARENȚE

O dimineață superbă își dezvăluia farmecele – cer senin, rouă, căldură. Doamna Claudia Soare se trezi bine dispusă, deschise larg geamurile de la apartamentul ei și inspiră adânc aerul cu miros de pin. Îi plăceau la nebunie diminețile acestea când plimbarea era o binefacere, când se putea desfăta cu atâta prospețime și frumusețe. Când toate păreau mai pure și aerul mai respirabil.

Se așeză în fața oglinzii. Ei, nu mai avea chipul de acum 50 de ani și cu toate astea era mulțumită. În perioada aceea de glorie, fusese o cuceritoare, o mondenă . Era o cochetă din fire, însă asta nu i se părea un păcat. Viața a învățat-o să se bucure de tot ceea ce îi era dat, chiar dacă era foarte puțin .

Azi o să poarte rochia ei cea mai bună, din catifea verde chinezească și nasturi din sidef. Silueta și-o pastrase, mai avea haine din tinerețe care îi veneau încă bine, asta spre norocul ei; cu pensia de acum nu și-ar fi permis prea multe. Se gândi că la rochia cu pricina ar merge pălăria din dantelă maro cu o fundă mare de túl pe care și-o cumpărase de la Viena în '50. Cu pălăria asta făcuse senzație în oraș la vremea aceea. Îi plăceau al naibii de mult pălăriile așa că avea o adevărată colecție. Se simțea elegantă, deosebită când le purta. Pălăriile făceau inevitabil parte din viața ei, fiecare pălărie avea povestea ei, fiecare pălărie îi aducea aminte de o perioadă din viața ei. Unele aveau nume, altele nu, oricum le iubea pe toate.

Era cât pe ce să iasă din casă când își aduse aminte că uitase ceva. Da, da… umbrela de soare. Azi nu mai găsești așa lucruri, și chiar dacă s-ar găsi nu ar mai fi de aceeași calitate.

Ce daca nu mai era la modă, ei îi place să o folosească și acum. Niciodată nu făcuse ce voiseră alții, așa era firea ei… rebelă.

O porni agale spre corso, mergea mulțumită, ignorând privirile nedumerite. Oamenii se uitau la ea surprinși, mirați. Doamna Claudia era o apariție a altor timpuri.

Un grup de tineri trecu zgomotos pe lângă ea.

— Ia uite ! Iar a ieșit nebuna… exclamă unul dintre ei, un altul dintre ei, unul…

NUȚU

Stăteau acolo de aproape o ora urmărindu-i mișcările. Pitiți în iarba înaltă mirosind a romaniță, așteptau răbdători momentul ca să îl ia prin surprindere pe Nuțu. Ograda era pustie, pe căldura asta numai Nuțu, berbecul, păștea harnic părînd absent la toate. Dacă aveai impresia că era un berbec obișnuit te înșelai amarnic. Sub aparența de animal blând și pașnic se ascundea un adevărat războinic. Un berbec șiret și arțăgos, spaima întregii ogrăzi și a celor învecinate. Plictisit de așteptare, Lulu,fratele cel mic, se milogi în șoaptă.

— Hai să mergem acasă măi Firel, mi-e foame. Mama a zis că face plăcinte cu lobodă și mărar, știi tu, din alea de care ne plac nouă.

— Nu mă duc, se oțărî fratele mai mare. Am pus pariu cu tine că îi vin de hac și am să îl călăresc fie ce-o fi.

În mintea lui, Nuțu râdea de cei doi copii. Îl cunoștea el bine pe băiatul cel mare al lui nea Sandu ca pe unul care face trăznăi de dimineță până seara.

Evaluându-și șansele, băiatul cel mare socoti că momentul de a-l surprinde pe berbec era bun.

— Gata, mă duc. Firel se ridică hotărât din iarbă. Ia uite cu ce am să îl momesc pe Nuțu, și scoase din buzunar un smoc verde de trifoi pe care îl vîntură prin fața ochilor lui Lulu apoi o porni încetișor spre berbec strigându-i cu glas mieros.

— Nuțule, vino încoace măi Nuțule! Ia uite ce bunătate ți-am adus.

Berbecul ridică mirat privirea, fără să se oprească din mestecat și fără să se clintească.Când băiatul ajunse lângă berbec îl înșfăcă de coarne și dintr-o mișcare îi sări în spinare.

Asta aștepta Nuțu, lasă că îl învață el minte pe obraznicul acesta să își pună mintea cu un berbec. O luă la goană prin ogradă, sări, azvârli din picioare ca un cal de rasă, apoi o luă la goană spre vale și se opri brusc pe buza văii.

Luat pe nepregătite, copilul zbură prin aer ca o minge, se duse de-a dura prin iarbă și se opri buimăcit în apa limpede. Firel îl auzi pe frate-su râzând în hohote. Se ridică încet, amărît. Mîndria lui fusese terfelită cu totul. Lulu stătea pe buza văii și se ținea de burtă râzând cu lacrimi în ochi. Iar afurisitul ăla de berbec se uita de sus la el; și, pentru o clipă, Firel avu impresia că și Nuțu râdea.

ARABESQUE

Sahdi are ochi verzi adânciți în orbită, pielea de culoarea măslinei coapte, este un bărbat îmbrăcat întotdeauna elegant in haine de culoare deschisă, foarte rar negre. Este singurul arab din orașul meu.

S-au auzit multe zvonuri despre el, cum că ar fi un fiu de șeic, sau că ar face afaceri necurate. Dar toate au rămas doar zvonuri. Din întâmplare am aflat că este poet, lucru care m-a surprins peste măsură. Arată mai degrabă a om de afaceri.

Odată l-am întîlnit la cafeneaua „Chat Noir" stătea cu un prieten la masă, fuma o țigară de foi, discuta liniștit și, fără să vreau, am auzit că vorbeau despre artă. Stăteam cu fața spre el, dar evitam să mă uit țintă sau măcar să îi arunc vreo privire. Priveam concentrată ceașca de ceai din fața mea și mă străduiam să amestec încet ca să nu stropesc. Brusc mi-am dat seama că sunt privită și asta fără măcar să fie nevoie să mă uit la el. Mă frământam să găsesc o soluție de a ieși din situația asta, nu puteam sta acolo la nesfârșit învârtind lingurița într-o ceașcă aproape goală. Așa că mi-am luat inima în dinți și m-am ridicat, încercând să fiu cât mai naturală și să fac abstracție de ceilalți. Mi-am luat poșeta, am lăsat banii pe masă pentru consumație și am pornit spre ieșire.

— Adela, ce m-ai faci?

Cornel se îndrepta spre mine și nu mai era nici o cale să îl evit. Cred că este cel mai pisălog bărbat pe care îl cunosc, cu siguranță trebuia să se nască femeie. Hotărît lucru nu mai puteam să trec neobservată. Nu era genul lui Cornel să fie discret, iar dacă i-ai fi sugerat cumva să o facă, ar fi sărit ca ars.

— Mulțumesc, bine.

Sahdi ne privea și mă enerva atenția pe mi-o acorda mai ales că nu l-am provocat în nici un fel să o facă.

— Ai mai scris ceva? Știi că aștept multe din partea ta.

L-am privit nedumerită. Am surâs încercând să găsesc ceva să îi spun deoarece era genul de persoană care mă lăsa fără replică aproape întotdeauna. Spunea cele mai năstrușnice lucruri în cele mai neașteptate momente.

Norocul meu că n-am apucat să reacționez în nici un fel, l-a zărit pe Sahdi și i-a făcut semn cu mâna.

— Vino să te prezint, mi-a spus și m-a tras de mână după el.

— Nu am timp, mă grăbesc.

— Te grăbești pe naiba! Sahdi!! În sfârșit te vede omul și pe tine. Vreau să ți-o prezint pe Adela, o poetă de viitor și colegă la ziar cu mine!

Sahdi s-a ridicat încet, mi-a luat mâna întinsă spre el și mi-a sărutat-o fără afectare. Câteva clipe mi-a reținut mâna întorcând-o cu palma în sus.

— Adela, ai o mână elegantă, ca o petală de orhidee. Sunt fericit să te întâlnesc.

— Mulțumesc. Complimentul m-a luat pe nepregătite și pentru o clipă m-am pierdut in ochii lui, ochii Mării Egee mi-am spus, așa cum am văzut-o uneori la Naxos, înainte de furtună.

Am stat de multe ori fermecată în liniștea plajei de la Panormos, admirând transformarea miraculoasă a mării. Mă așezam chiar pe mal, pe nisipul umed, cu picioarele mângâiate de valuri așteptând să iasă din ele vreo zeitate a mării. Eram la începutul lumii, doar eu și marea, orice era posibil aici.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Sahdi. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Sunt convins, mi-a răspuns surâzând. Cunosc bârfele, să știi.

Cornel s-a așezat și a început discuția printr-un atac furibund împotriva unui oarecare critic, pe care nu îl suporta.

Sahdi îl asculta amuzat, dar nu l-a contrazis niciodată. Era extrem de politicos cu toată lumea, știam asta. Într-un oraș mic se află totul. Este aproape imposibil să ascunzi ceva.

În timp ce Cornel se dezlănțuia, mă străduiam sa fiu atentă la ce spune, însă era un lucru mai greu de realizat decît credeam.

— Pe mine mă scuzați, trebuie să plec.

Am spus asta, brusc, destul de tare, i-am salutat și am pornit grăbită spre ieșire. Am apucat doar să îl văd pe Cornel cum a rămas cu discursul suspendat în vânt. După părerea mea a fost o ieșire destul de teatrală și m-am simțit destul de prost după aceea.

La o săptămână, într-o sâmbătă superbă de septembrie, mă aflam în locuința lui, de pe strada Iasomiei nr 26; privită din exterior casa nu îți sărea în ochi, nu avea nimic deosebit. Am stat afară mai bine de un ceas, nehotărâtă. Am acceptat invitația lui la o cafea, *din curiozitate gazetărească*, mi-am spus încercând să mă conving că era doar asta și nimic mai mult.

Mi-a deschis ușa zâmbitor, era îmbrăcat cu un pantalon gălbui, puțin mai larg și o cămașă lungă aproape până la genunchi, dintr-o țesătură pe care nu am reușit să o identific, arămie.

Un parfum discret de santal te întâmpina de la intrare, apoi simțeai cum pașii ți se afundau în covoare groase, sîngerii, cu arabescuri negre și galbene. Geamurile erau acoperite cu draperii verzi cu ciucuri de aceeași culoare și fir de aur. În încăperea destul de mare mai erau două sofale care te îmbiau să lenevești și o măsuță joasă din abanos încrustată cu sidef.

Mă simțeam transportată în lumea magică a celor 1001 nopți. Cu siguranță era ceva magic în încăperea aceea, ceva ce nu mai întâlnisem niciodată .

Stânjeneala mea era probabil evidentă, eram o intrusă într-un spațiu care nu îmi aparținea. În așteptarea cafelei, m-am uitat în jur, curioasă. Mi-a atras atenția un ceas aurit care ticăia pe o etajeră și o fracțiune de secundă am avut senzația că mai trăisem clipa aceea, un *deja-vu* care m-a luat prin surprindere.

Aroma cafelei proaspăt făcute m-a trezit la realitate și atunci am văzut-o așezată într-un colț, pe o lădiță. Era o lampă veche de aramă împodobită cu arabescuri fine. Mânerul avea o arcuire grațioasă, fermecătoare.

M-am ridicat apropiindu-mă de ea, simțeam că trebuie să o ating, neapărat trebuia să o ating.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, am răspuns rușinată. Doamne, omul m-a invitat la el iar eu îi cotrobăiam printre lucruri. Admiram lampa aceasta, parcă ar fi lampa lui Aladin, i-am spus crezând că va gusta gluma. Însă el a rămas la fel de serios.

— Și dacă ar fi așa? Dacă ar fi o lampă magică? Ce ai spune?

— Nu există lămpi magice, nu există lucruri care nu pot fi explicate. Totul are o explicație logică.

— Eugen Ionesco a scris „Mă lovesc de limitele, de zidurile rațiunii mele". Și cred asemeni lui că despre asta este vorba. Căutați explicații pentru orice, inclusiv pentru dragoste, pasiune. Inexplicabilul nu se cere mereu explicat.

— L-ai citit pe Ionesco? Eram uimită.

Mi-a surâs; apoi cu un gest m-a îmbiat spre măsuța de cafea. S-a așezat turcește pe o sofa, cu mișcări lenețe și a aprins o țigară;

— Ai presupus că dacă sunt arab, nu sunt cultivat?

Ochii aceia magnifici mă țintuiau cu ironie.

— Nu m-am gândit la asta, să știi.

— Da, știu pentru că eu scriu poezii și proză se presupune că sunt educat! Dar dacă nu ar fi așa, ce ai fi crezut?

— Aș fi crezut că ești duhul lămpii, i-am răspuns, încercând să îl dezarmez cu un surâs.

M-a privit surprins.

— Adevărat? Și ce te-ar fi făcut să crezi asta?

— Locul acesta: are ceva magic, dar habar nu am ce.

— Magic?

— Glumeam desigur. Ți-am mai spus că eu nu cred în magie.

A urmat un moment de tăcere. Am băut din ceașca aburidă urmărind cu privirea desenul întortocheat al covorului.

— Ce te-a făcut să vii astăzi? Mi se părea puțin probabil să o faci.

— Cred că a fost curiozitatea cea care a biruit pînă la urmă. Ești o adevărată enigmă.

S-a ridicat, a lăsat țigara fumegând în scrumieră și s-a apropiat de mine.

— Puneți o dorință am să ți-o împlinesc. Închide ochii și puneți dorința, ceva ce îți dorești mult de tot.

Am închis ochii, ca să îi fac pe plac. Ce joc naiv, copilăresc. Apoi i-am simțit palmele cuprinzându-mi tâmplele și buzele lipite de fruntea mea. Inima mea…bubuia nebună, nebună.

Magie! Omul acesta nu era real. Camera aceasta era plăsmuirea imaginației mele.

— Mi-am pus dorința să știi, i-am spus îndepărtându-mă de el. Trebuie să plec. Mă așteapă mama. Am spus asta cu vocea aproape sugrumată de emoție.

— Am să te conduc.

— Nu, am să iau un taxi de la colț. Mulțumesc.

Dimineța m-am trezit covinsă că seara precedentă fusese un vis frumos, un vis la care râvnisem inconștient. În viața mea se întâmplase ceva. Am deschis geamul de la camera mea și privind în grădină am rămas fără respirație.

Nu, nu există magie, trebuie să fie o explicație logică pentru asta.

În grădina tristă, dezgolită, înflorise magnolia așa cum îmi dorisem.

SCURTE SONATE DE PIAN

*Loredana A. Știrbu (n. 1970, Fălticeni) s-a afirmat nezgomotos, publicând în câteva reviste literare „pe hârtie" și mai ales în revistele ARP, edițiile on-line (*Luceafărul Românesc, Tânărul Scriitor, Ecoul*) unde s-a exprimat cu adevărat ca autor de literatură. Membră în Asociația Scriitorilor de Nord-Vest din Satu Mare, ea este de asemenea și redactor al revistei literare on-line* „Tânărul Scriitor". „Călătorie în Regatul Cuvintelor – Cameleon" *este debutul ei editorial care va fi urmat de un roman istoric și de o altă culegere de nuvele.*

Uimitoare prin maturitate și putere în a se diferenția stilistic, proza Loredanei A. Știrbu aparține unui autor care va lăsa fără nici o îndoială o urmă în literatura română, indiferent dacă producțiile ulterioare se vor adăuga în același regim de valori. Astăzi încă, scriitoarea ne-a dat câteva nuvele de neuitat între care probabil cea mai însemnată este „Agatha", *un exemplu de proporție în felul cum se organizează materia și un document de stil precis și intensiv, rar între contemporanii ei care scriu mai degrabă torențial și neîngrijit, fetișizând cantitatea. Impun aici distincția sufletească, o noblețe de extracție clasică și înțelegerea superioară a vieții care, într-un anumit fel, amintesc de Marguerite Duras (din* „Moderato Cantabile"*) iar la noi de Bianca Balotă (cu* „Bal la regina Portugaliei"*).*

Compozițiile acestea nu au nimic „modern" în sens îngust căci nu stau sub apăsarea nici unei mode trecătoare și nu cultivă nici mizerabilismul de culori pestrițe ce aparține unui om decăzut și cu simțire slăbită de limitele de înțelegere. Ele sunt, însă, „noi" prin aceea că nu repetă experiențe consumate și nu adoptă stil după caiet de modele. Prozatoarea nu calcă pe pământul bătătorit de prea mulți pași ce ilustrează de regulă lipsa de originalitate.

Însă prin ce interesează aceste mici întocmiri dacă nu, precum la alții, prin voință, adeseori stearpă, de a crea impresiune cu orice preț? Rostul lor constă în a descrie stări evanescente, tablouri în culori puține și mai mult sugestie decât contururi, făcând, deci, o literatură de emoție nedeslușită unde aproape totul se citește în două coduri și chiar în mai multe. Conținutul, de altfel, nu se poate povesti fiindcă impresia de căpătâi nu stă

în eveniment ci în senzaționalul nobil și sentimental, având mai degrabă o muzicalitate a simțului epic decât observație socială ori fotografie obținută prin alăturări de fapte ce ar reproduce viața haotică.

Nici timpul și spațiul, ori așezările de viață omenească nu sunt întrutotul definite, ceea ce înseamnă, oricât nu ar plăcea această încheiere, o sustragere dintr-un contingent care adeseori strică dacă este prea atent catagrafiat. Totul se petrece „undeva" și în vremi de „oricând", adică într-o realitate ce este și, deopotrivă, nu este inteligibilă prin vizionări obișnuite. De aceea și epica propriu-zisă e puțină. În „Musafirul", un profesor de limbi clasice e vizitat la oră târzie și pe o ploaie torențială, de un străniu necunoscut care îi admiră biblioteca și pleacă fără explicații; dimineața toate cărțile sunt cenușă. În „Agatha" (producția de căpătâi, un adevărat coup de maitre") două femei ce se cunoscuseră odinioară se reîntâlnesc spre a petrece câteva zile calme, în București. După scurt timp, una din ele se prăpădește. „Morișca" nu-i decât un șir de rememorări în tema copilăriei pline de magie, „Arabesque" – o poveste de sentimentalități reținute și erotică prudentă. Și așa mai departe.

O simplitate izbitoare se observă numaidecât. Însă îndărătul acestor desfășurări stau altfel de realități ce abia dacă se întrevăd, presimțite de epicul ce se consumă mai întotdeauna prin sugestii. Și, totuși, muzicalitatea în compoziție se îmbină adesea admirabil cu o picturalitate de proceduri puține însă de o forță uimitoare. Aceasta privește mai cu seamă universul de obiecte vechi care poartă, la rândul lor, un aer de mister și conțin concentrate de povești reduse la nuclee impenetrabile. Lampa cu abajururi baroce, porțelanurile cu clinchet subtil, cotoarele de cărți rare, mobila desenată cu virtuozitate, acestea sunt nu obiecte ci semne, orânduind în fond o lume veche și inactuală.

Inactualitatea acestei literaturi este, la drept vorbind, semnul cel mai evident al valorii care răzbate din vacarmul zilei începețoșate.

Debutul Loredanei A. Știrbu va constitui un moment în proza românească recentă și chiar dacă autoarea va rămâne cu numai această mică adunare de scurte sonate de pian opera ei se va evoca și în viitor.

ARTUR SILVESTRI

SUMAR

„Sunt binecuvântată“ 3
Agatha 4
Musafirul 10
Bărbatul cu pălărie gri 14
Agonia 17
Sfârșitul zilei 20
Grădina japoneză 22
Narcis și izvorul 25
Jocul 28
Morișca vie 30
Aparențe 31
Nuțu 32
Arabesque 33
Postfață: „Scurte sonate de pian“ 38